

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2015 roku Sąd Rejonowy w Płocku w sprawie z powództwa (...) Sp. z o.o. w G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.:

I. o zapłatę 239,85 zł zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 239,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,

II. o zapłatę 1.898,51 zł zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.898,51 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 15 grudnia 2013 roku do dnia zapłaty,

III. o zapłatę 399,75 zł zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 399,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lutego 2014 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 772,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

U podstaw powyższego orzeczenia leżały poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, w świetle których poszkodowany B. J. na skutek kolizji drogowej z dnia 5 sierpnia 2013 roku, w której uszkodzony został jego pojazd marki V. (...), w dniu 20 sierpnia 2013 roku wynajął w (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w P. samochód zastępczy marki P. (...) za stawkę czynszu najmu w kwocie 255,00 zł netto bez limitu przejechanych kilometrów. Poszkodowany wynajmował auto zastępcze w okresie od 20 sierpnia 2013 roku do dnia 29 sierpnia 2013 roku. Z tytułu najmu wystawiono fakturę VAT nr (...) przy czym obejmowała ona okres 3 dni najmu. Poszkodowany w dniu 20 sierpnia 2013 roku w drodze umowy cesji przeniósł na (...) Sp. z o.o. wierzytelność z tytułu naprawy samochodu, która przysługiwała w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela - (...) S.A. w W.. Pozwany ubezpieczyciel w związku ze zgłoszoną szkodą w zakresie najmu pojazdu zastępczego dokonał częściowej wypłaty odszkodowania w dniu 4 grudnia 2013 roku w kwocie 701,10 zł odmawiając wypłaty w pozostałym zakresie. W dniu 14 listopada 2013 roku (...) Sp. z o.o. przelała w/w wierzytelność wobec ubezpieczyciela na powoda - (...) Sp. z o.o. w G..

W dniu 16 września 2013 roku na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki H. (...) stanowiący własność A. S.. Poszkodowana w dniu 17 września 2013 roku wynajęła w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością samochód zastępczy marki H. za stawkę czynszu najmu w kwocie 255,00 zł netto bez limitu przejechanych kilometrów. Z tytułu najmu zastępczego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w dniu 24 października 2013 roku wystawiła poszkodowanej fakturę VAT nr (...) za 21 dni najmu na łączną kwotę 4.610,66 zł brutto przy zastosowaniu 30% rabatu. Poszkodowana w dniu 17 września 2013 roku w drodze umowy cesji przeniosła na (...) Sp. z o.o. wierzytelność z tytułu naprawy samochodu, która przysługiwała w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela - (...) S.A. w W.. Pozwany ubezpieczyciel w związku ze zgłoszoną szkodą w zakresie najmu pojazdu zastępczego dokonał częściowej wypłaty odszkodowania w dniu 5 grudnia 2013 roku w kwocie 2.712,15 zł odmawiając wypłaty w pozostałym zakresie. W dniu 24 października 2013 roku (...) Sp. z o.o. przelała w/w wierzytelność wobec ubezpieczyciela na powoda.

W dniu 26 października 2013 roku na skutek kolizji drogowej uszkodzeniu uległ samochód marki C. (...) stanowiący własność P. B.. Poszkodowany

w dniu 4 grudnia 2013 roku wynajął w firmie (...) w P. samochód zastępczy marki K. (...) za stawkę czynszu najmu w kwocie 255,00 zł netto bez limitu przejechanych kilometrów. Poszkodowany wynajmował auto zastępcze w okresie od 4 grudnia 2013 roku do dnia 10 grudnia 2013 roku. Z tytułu najmu zastępczego w dniu 7 stycznia 2014 roku wystawiono poszkodowanemu fakturę VAT nr (...) za 5 dni najmu na łączną kwotę 1.568,25 zł brutto. Poszkodowany w dniu 4 grudnia 2013 roku w drodze umowy cesji przeniósł na M. W. wierzytelność z tytułu naprawy samochodu, która przysługiwała w stosunku do pozwanego ubezpieczyciela - (...) S.A. w W.. Pozwany ubezpieczyciel w związku ze zgłoszoną szkodą w zakresie najmu pojazdu zastępczego dokonał częściowej wypłaty odszkodowania w kwocie 1.168,50 zł odmawiając wypłaty w pozostałym zakresie. W dniu 8 stycznia 2014 roku M. W. przelał w/w wierzytelność wobec ubezpieczyciela na powoda.

Sąd Rejonowy wskazał, że spór w przedmiotowej sprawie koncentrował się wokół zasadności pozostałej części żądanego odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdów zastępczych, a mianowicie wysokości zastosowanej stawki czynszu najmu. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zakresu techniki samochodowej celem ustalenia wysokości przeciętnych rynkowych stawek najmu samochodów zastępczych klasy C na rynku lokalnym stosowanych faktycznie wobec klientów indywidualnych samodzielnie płacących przy uwzględnieniu okresu najmu pojazdu, uznając, że wniosek ten jest nieprzydatny dla stwierdzenia okoliczności wskazanych w tezie dowodowej. Oceniał, że biegły z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego nie dysponuje wiedzą specjalistyczną pozwalającą na dokonanie analizy rynku. Nadto nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, jakie są „przeciętne” (średnie) ceny na rynku, ponieważ przedmiotem rozpoznania jest ta konkretna sprawa, a ze złożonych dokumentów wynika wprost, jakie stawki zastosowano przy najmie pojazdów zastępczych, przy czym żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości tych dokumentów.

Sąd Rejonowy oddalił również wnioski dowodowe stron o uzyskanie od podmiotów zajmujących się wynajmem samochodów zastępczych wskazanych przez strony, informacji na temat stawek za wynajem aut zastępczych, przy czym także dla podmiotów płacących za niego indywidualnie w zakresie wniosku pozwanego. Uznał, że okoliczność ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro poszkodowani w żadnej z połączonych spraw nie wynajmowali aut w w/w wypożyczalniach. Nawet natomiast, gdyby u w/w podmiotów stawki za wynajem były niższe niż w rozpoznawanej sprawie, nie oznacza to, że poszkodowani powinni szukać najtańszej wypożyczalni aut, gdyż nie na tym polega zasada minimalizowania szkody. Poza tym uzyskane w ten sposób informacje nie są dowodem w sprawie, na podstawie którego Sąd mógłby ustalić, czy stawki w niej zastosowane są zawyżone. Informacja taka oceniona może być jedynie, jak każdy inny dokument prywatny i stanowi dowód tego, że osoba, która ją podpisała złożyła oświadczenie określonej treści, nie korzysta z domniemania zgodności z prawdą.

W oparciu o powyższe Sąd Rejonowy uznał, że strona powodowa wykazała, jaki faktycznie poniosła koszt wynajmu pojazdów zastępczych, przekraczających kwotę uznaną z tego tytułu przez stronę pozwaną oraz że były one ekonomicznie uzasadnione, wobec czego uwzględnił powództwo o zapłatę uzupełniającego odszkodowania jako zasadne w całości.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, t.j. art. 354 § 2 k.c. i art. 826 § 1 k.c. zobowiązującego wierzyciela do współdziałania

przy wykonaniu zobowiązania i zapobieżenia zwiększeniu rozmiarów szkody oraz art. 361 § 1 k.c., art. 363 § 1 k.c. i art. 824¹ § 1 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powódki żądanych w pozwach kwot (t. j. 239,85 zł, 1.898,51 zł i 399,75 zł), wykraczających poza normalne następstwa działania, z którego szkoda wynikła oraz pociągających dla zobowiązanego nadmierne koszty i przekraczających wysokość poniesionej szkody,

2. naruszenie prawa procesowego poprzez niewłaściwe zastosowanie: t.j. art. 217 § 1 k.p.c.

w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych pozwanego, a zwłaszcza wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego i niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych

dla rozstrzygnięcia sprawy oraz w konsekwencji również przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów.

Na tak sformułowanej podstawie skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu stosownie do rozstrzygnięcia co do należności głównej oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych. Ewentualnie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

W odpowiedzi na apelację powódka wniosła o oddalenie apelacji i zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie, co skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku.

Zaprezentowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy niemal w całości uznaje za własne, z tym zastrzeżeniem, że nie podziela stanowiska Sądu I instancji co do zakresu obowiązku odszkodowawczego pozwanego

i w konsekwencji uznania, że pozwany ubezpieczyciel winien był wypłacić na rzecz powódki odszkodowanie z tytułu najmu pojazdów zastępczego w połączonych sprawach odpowiednio w kwotach 239,85 zł, 1.898,51 zł i 399,75 zł przy zastosowaniu zawyżonych stawek czynszu najmu pojazdów.

Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów art. 233

§ 1 k.p.c. oraz art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. poprzez nieprawidłowe pominięcie zgłoszonego w pozwie wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego.

Nie ma racji Sąd Rejonowy, że zgłoszony w sprzeczności z wnioskiem pozwanego

o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki samochodem nie jest przydatny do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Taki wniosek Sąd Rejonowy oparł na błędnym założeniu, że biegły z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego nie dysponuje wiedzą specjalistyczną pozwalającą na dokonanie analizy rynku,

a nadto nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, jakie są „przeciętne” (średnie) ceny na rynku. W świetle tego stanowiska jedynym i wystarczającym dowodem na wykazanie zasadności zastosowania danej stawki czynszu najmu pojazdu zastępczego są dokumenty, z których wynika sposób wyliczenia kosztów najmu przez podmiot wypożyczający. Jednakże

w przypadku, gdy strona pozwana kwestionuje stawkę czynszu, jak to ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, przyjęcie takiego stanowiska prowadziłoby faktycznie do zamknięcia możliwości weryfikacji, czy zastosowane stawki nie były zawyżone.

W zakresie stawki dziennej przyjętej w umowie najmu, podzielić należy pogląd, zgodnie z którym odszkodowanie obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki

na najem pojazdu zastępczego, przy czym pojęcie ekonomicznie uzasadnione wydatki

to, podobnie jak w przypadku kosztów naprawy, koszty ustalone według cen występujących na lokalnym rynku usług. Zatem przedmiotem badania jest, czy poniesione przez poszkodowanego koszty wynajmu samochodu odpowiadają cenom stosowanym przez usługodawców na lokalnym rynku. Jednocześnie została odrzucona koncepcja cen średnich przy ustalaniu wysokości odszkodowania. Przyjęcie cen przeciętnych (niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana) dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, nie kompensowałoby w konsekwencji poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte w warsztacie naprawczym były wyższe, niż ustalone w określony sposób ceny przeciętne. Trzeba jeszcze dodać, że określanie kosztów naprawy samochodu wyłącznie przy uwzględnieniu ceny przeciętnej prowadzić mogłoby do spornej relatywizacji w zakresie ustalenia wysokości odszkodowania należnego poszkodowanym posiadaczom pojazdów mechanicznych. Różne mogą być przyjęte metody obliczania takich cen przeciętnych i to w doniesieniu do poszczególnych usług naprawczych oferowanych na rynku (por. uzasadnienie uchwały SN z dnia 13 czerwca 2003 roku, w sprawie sygn. akt III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004/4/51). Sąd Rejonowy formułując stanowisko, zgodnie z którym przyjęta przez strony umowy najmu wartość czynszu nie odbiega od cen rynkowych, nie miał ku temu podstaw. Kwestia ta bowiem nie została przez Sąd Rejonowy zbadana wobec oddalenia wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego zakresu techniki samochodowej i jednocześnie o uzyskanie od podmiotów zajmujących się wynajmem samochodów zastępczych wskazanych przez strony, informacji na temat stawek za wynajem aut zastępczych.

Wskazać należy, że określenie kosztów najmu pojazdu zastępczego według cen występujących na lokalnym rynku usług należy do sfery wiadomości specjalnych, a zatem stosownie do art. 278 k.p.c. może być przedmiotem opinii biegłego. Opinia biegłego ma na celu ułatwienie Sądowi meriti należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, gdy uzasadnione jest uzyskanie wiadomości specjalnych. Opinia biegłego jest szczególnym środkiem dowodowym. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 18 lipca 1975 r. (I CR 331/75 nie publ.), chodzi o wiadomości wykraczające poza zakres tych, jakimi dysponuje ogół osób inteligentnych i ogólnie wykształconych. Biegli w odróżnieniu od świadków, czy stron nie komunikują w postępowaniu swej wiedzy i spostrzeżeń istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, lecz przy wykorzystaniu swojej wiedzy zawodowej i naukowej, czyli wiadomości specjalnych wykraczających poza zasób wiedzy przeciętnie wykształconego człowieka, sporządzają opinię w zakresie objętym tezą dowodową w celu ułatwienia oceny faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Opinia biegłego jest także oceniana przez sąd w granicach swobody przyznanej treścią art. 233 § 1 k.p.c., jednakże z uwagi na szczególny charakter tego dowodu, kryteria tej oceny są inne, aniżeli w odniesieniu do dowodu z zeznań świadków czy stron. Opinia biegłego podlega bowiem ocenie sądu, pod kątem poziomu wiedzy biegłego, sposobu motywowania swojego stanowiska, zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych, stopnia stanowczości wyrażonych w niej ocen (por. postanowienie SN z 7 listopada 2000 r. I CKN 1170/98 OSNC 4/2001 r. poz. 64). W konsekwencji, jeżeli opinia biegłego (biegłych) spełnia kryteria oceny przedstawione wyżej (art. 233 § 1 k.p.c.), sąd orzekający nie może dokonywać ustaleń w kwestiach wymagających wiadomości specjalnych w oderwaniu lub z pominięciem dowodu z opinii biegłych (por. wyrok SN z 15.09.2010 r. II UK 1/09, z 24 lutego 2010 r. II UK 191/09 Ex nr 590238).

Ponieważ w przyjętym na gruncie przepisów postępowania cywilnego systemie apelacji pełnej sąd II instancji zobowiązany jest do rozpoznania sprawy, a nie tylko rozważenia zarzutów podniesionych w apelacji przy uwzględnieniu materiału dowodowego zebranego zarówno przed sądem pierwszej instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym (por. art. 382 k.p.c.), Sąd II instancji dopuścił dowód z opinii biegłego do spraw techniki samochodowej na okoliczność ustalenia, jakie były rynkowe stawki najmu pojazdu klasy C

na rynku lokalnym (P.) za jedną dobę, w wysokości netto, ubezpieczonego w pełnym zakresie, bez limitu przejechanych kilometrów, w systemie bezgotówkowym oraz przy płatności gotówką w drugiej połowie 2013 roku z uwzględnieniem wskazanych w pozwach okresów najmu.

Biegły sądowy we wnioskach sporządzonej opinii wskazał, iż dobową stawkę czynszu najmu pojazdu zastępczego klasy C w wypożyczalniach lokalnych zawodowo zajmujących się wynajmem pojazdów w zależności od okresu najmu zawierały się

w następujących przedziałach: dla 3 dni najmu – od 110,00 zł do 150,00 zł netto, dla 5 dni najmu – od 100,00 zł do 150,00 zł netto oraz dla 21 dni – od 90,00 zł do 120,00 zł netto.

Z tego wynika, że stawki najmu w wysokości 255,00 zł netto zastosowane w niniejszej sprawie przez warsztaty wykonujące naprawy dla swoich klientów nie mieściły się w zakresie stawek stosowanych przez wypożyczalnie z rynku lokalnego i inne warsztaty świadczące taką usługę.

Podkreślenia wymaga, że z uwagi na cel opinii, który stanowiło ustalenie stawki wynajmu na rynku lokalnym, jako uzasadnione uważało odróżnienie firm zajmujących się wynajmem samochodów w głównym zakresie swojej działalności oraz samochodowe warsztaty naprawcze, wynajmujące pojazdy zastępcze klientom korzystającym z usług serwisu. Dopiero dokonanie analizy różnych grup podmiotów i uwzględnienie wszystkich związanych z tych czynników pozwoliło odzwierciedlić rzeczywiste rynkowe stawki wynajmu pojazdu. Do ustalenia stawki rynkowej należało uwzględnić specyfikę rynku

oraz wyselekcjonować do badania grupę podmiotów reprezentatywnych.

Taką reprezentatywną grupą dla rynku lokalnego były podmioty zajmujące wynajmem pojazdów zastępczych jako główną działalnością gospodarczą. Słusznie zatem w dokonanych obliczeniach biegły wyodrębnił stawki stosowane przez warsztaty naprawcze, jako że główną prowadzoną przez nie działalnością jest działalność naprawcza i serwisowanie pojazdów. Wskazane czynniki w sposób niewątpliwy wpływają na kształtowanie się ceny wynajmu pojazdu zastępczego, która w zakładach naprawczych jest wyższa w stosunku do stawek proponowanych przez podmioty zajmujące się najmem pojazdów jako główną działalnością gospodarczą. Z tych względów oferty podmiotów zajmujących wyłącznie wynajmem pojazdów uważa się za najbardziej wiarygodne źródło danych o rynkowych stawkach wynajmu.

Sąd Okręgowy opierając się na opinii biegłego sądowego, którą ocenił jako spójną, konsekwentną i logiczną, przyjął, biorąc pod uwagę warunki najmu przedmiotowych aut, m.in. cesję opłaty za najem, brak limitu przejechanych kilometrów, że uzasadniona stawka czynszu za ten najem powinna należeć do górnych wartości wskazanego przedziału stawek

za najem pojazdu w klasie C stosowanych w wypożyczalniach lokalnych zawodowo zajmujących się wynajmem pojazdów, tj. w przypadku najmu przez okres 3 lub 5 dni – 150,00 zł netto, zaś dla 21 dni – 120,00 zł netto. W oparciu o powyższe Sąd Okręgowy ustalił, że koszt najmu pojazdów zastępczych odpowiadał w pierwszej sprawie o zapłatę 239,85 zł kwocie 450,00 zł (3 dni x 150,00 zł), a z uwagi na to, że pozwany ubezpieczyciel wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 701,10 zł, powództwo podlegało w całości oddaleniu.

Z kolei w drugiej z połączonych spraw o zapłatę 1.898,51 zł koszt najmu pojazdu zastępczego odpowiadał kwocie 2.520,00 zł (21 dni x 120,00 zł), a z uwagi na to, że pozwany ubezpieczyciel wypłacił tytułem odszkodowania kwotę 2.712,15 zł, powództwo podlegało

w całości oddaleniu. Również w trzeciej sprawie o zapłatę 399,75 zł powództwo podlegało oddaleniu w całości, gdyż koszt najmu pojazdów zastępczych odpowiadający kwocie

750,00 zł (5 dni x 150,00 zł) był niższy niż wypłacone przez pozwanego ubezpieczyciela odszkodowanie w wysokości 1.168,50 zł.

Konkludując Sąd Okręgowy uwzględnił apelację i na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok oraz orzekł co do istoty sprawy w ten sposób, że w każdej z połączonych spraw oddalił powództwa w całości.

Zmiana wyroku co do istoty sprawy, spowodowała konieczność zmiany w wyroku

w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach, którym powinien zostać obciążony powód jako przegrywający spór w całości w oparciu o art. 98 k.p.c. – zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwany poniósł w postępowaniu przed Sądem I instancji w połączonych sprawach koszty zastępstwa prawnego w łącznej wysokości 771,00 zł i taką kwotę Sąd Okręgowy zasądził na jego rzecz od powoda (punkt 1.IV wyroku). Na wskazaną kwotę złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocnika w poszczególnych sprawach ustalone na podstawie § 2 ust. 1 i 2 i § 12 ust.1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 1 (60 zł x 2) oraz pkt 3 (600 zł) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 j. t.) oraz opłaty skarbowe od pełnomocnictw (17 zł x 3).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. Powód przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Pozwany poniósł w postępowaniu apelacyjnym koszty z tytułu opłaty sądowej od apelacji – 127,00 zł, wynagrodzenie biegłego – 793,78 zł, koszty zastępstwa prawnego w wysokości 420,00 zł ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 1 (60 zł x 2) oraz pkt 3 (600 zł) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015 r., poz. 1804). Z tego względu Sąd Okręgowy zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.340,78 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 j. t.) nakazał zwrócić ze Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Łodzi na rzecz pozwanego kwotę 206,22 zł tytułem niewykorzystanej zaliczki uiszczonej przez pozwanego na poczet wynagrodzenia biegłego.